

Vypraveno

dne 21.6.13

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Jan Kubice

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0095v

MVCRP00X1Z00

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 21.6.2013
podpis: J. K. 2013

V Praze dne 17-06-2013
Č.j.: MV-46152-4/VS-2013

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala
....., státní občanka Iráku, trvale bytem rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, ze dne 20.2.2013, čj. VS-2420/53/2-2012, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

Odůvodnění

I.

..... (dále jen „žadatelka“) podala žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správní řízení Ministerstvo vnitra, odbor všeobecné správy, o této žádosti zahájilo dne 10.9.2012.

Žadatelka je státní občankou Iráku. Žadatelce byla v České republice poskytnuta od 19.4.2007 mezinárodní ochrana formou azylu podle ustanovení § 13 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. V kontextu toho neprokazuje splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Splňuje podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství. Žadatelka je svobodná a bezdětná. Do České republiky přicestovala společně s rodiči a sourozenci v únoru 2007.

Žadatelka, jak dále vyplývá ze spisu, prokázala splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. c), d) a e) zákona o státním občanství, tj. že nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin, prokázala znalost českého jazyka a plnění povinností vyplývajících pro ni ze zákona o veřejném zdravotním pojištění a dalších zvláštních právních předpisů na úseku sociálního zabezpečení, důchodového pojištění a právních předpisů na úseku daní, odvodů a poplatků.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedlo, že podle platné právní úpravy je věcí správního uvážení Ministerstva vnitra, zda žádosti vyhoví či nikoliv, a to i za předpokladu, že žadatelka splňuje všechny zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky, jak jsou uvedeny v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20.2.2013, čj. VS-2420/53/2-2012 podala žadatelka včasný rozklad.

Žadatelka vyjádřila nesouhlas s důvody nevyhovění její žádosti. Ministerstvo vnitra vzalo do úvahy její rodinné poměry v širších souvislostech. Jako studentka vysoké školy je finančně závislá na svých rodičích, s nimiž sdílí společnou domácnost, a to až do doby skončení studia a uplatnění se na trhu práce. Přidržel se rovněž zásady jednotného státního občanství v rodině. Tyto úvahy Ministerstva vnitra považuje za nesprávné. Namítá, že Českou republiku považuje za svůj domov, sdílí hodnoty české společnosti. Naopak se domnívá, že hradí-li si náklady na studia z prostředků rodičů, lze takové počínání hodnotit vůči České republice jako zodpovědné a ohleduplné, jelikož nezatěžuje její sociální systém. Vyjádřila přesvědčení, že je integrována do české společnosti, její vztah k České republice je natolik trvalý, úzký a pevný, že dosahuje vztahu státoobčanského. Uvedla, že až na financování jejího studia rodiči nelze neudělení státního občanství České republiky odůvodnit naplňováním zásady jednotného státního občanství s rodiči a sourozenci. Je přesvědčena, že by její žádost měla být posuzována samostatně, nezávisle na žádostech ostatních členů rodiny. Připustí-li však, že je otázka státního občanství ostatních členů její rodiny relevantní, pak má za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu nevychází ze stavu věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu uvedla, že dosud nebylo pravomocně ukončeno řízení o žádostech ostatních členů rodiny a je zde tedy stále možnost, že jim bude státní občanství České republiky uděleno. Je přesvědčena, že i ostatní členové její rodiny dosáhli vysokého stupně integrace, která dává dostatek důvodů, aby jim bylo státní občanství České republiky uděleno. Ačkoli je rozhodnutí o udělení státního občanství České republiky na správním uvážení Ministerstva

vnitř, to je povinno v průběhu řízení dodržovat právní předpisy včetně procesních práv žadatele, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména pak z usnesení rozšířeného senátu 6 A 25/2002 ze dne 25.3.2005. Žadatelka namítla, že v jejím případě Ministerstvo vnitra tyto předpisy ve vztahu k ustanovení § 3 správního řádu nedodrželo. Na základě výše uvedeného se žadatelka domnívá, že splňuje všechny náležitosti pro udělení státního občanství České republiky, proto žádá ministra vnitra, aby napadené rozhodnutí změnil a její žádosti vyhověl, případně dotčené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání s tím, že Ministerstvo vnitra namítané vady správního řízení odstraní a její žádosti vyhovějí.

III.

O rozkladu rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se správním řádem a zákonem o státním občanství.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 12.11.2012 správní řízení o žádosti přerušilo a vyzvalo žadatelku, aby ve lhůtě do 17.12.2012 předložila Ministerstvu vnitra doklady, které v tomto usnesení výslovně označilo. Současně tímto usnesením Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatelku o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a § 10 zákona o státním občanství. Žadatelka byla poučena, že podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Žadatelka byla poučena v tomto usnesení o postupu předání dotčených dokladů Ministerstvu vnitra a o tom, že tyto podklady jsou nezbytné pro úplné a přesné zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). V usnesení Ministerstvo vnitra poučilo žadatelku o následcích nedodání předmětných dokladů ve stanovené lhůtě, tj., o možnosti zastavení správního řízení o její žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

V daném případě při posuzování žádosti rozkladová komise ministra vnitra i ministr vnitra vycházeli především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství. Zákon o státním občanství obsahuje

ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vycházelo rozhodnutí, jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Státní občanství je definováno jako trvalý svazek mezi fyzickou osobou a státem. Trvalost tohoto vztahu je dána plnou integrací takové osoby ve společnosti. Tato integrace je charakterizována vazbami rodinnými, sociálními, pracovními a v neposlední řadě i dodržováním právního řádu státu, o jehož státní občanství tato osoba žádá. Podle zákona o státním občanství jí nemusí být státní občanství uděleno, a to ani v případě, že tyto, shora uvedené zákonné podmínky, splňuje. Ministerstvo vnitra, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokládá splnění těchto podmínek za základní předpoklad pro kladné vyřízení žádosti, po kterém následuje fáze správního uvážení, kdy je třeba žádost individuálně, řádně a spolehlivě posoudit při respektování účelu zákona o státním občanství a mezí, které stanoví.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu posoudil z hlediska splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky, o které žadatelka požádala. Ztotožnil se s důvody zamítnutí žádosti uvedenými v napadeném rozhodnutí Ministerstva vnitra a v plném rozsahu na ně odkázal. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žadatelka, jak sama v rozkladu a v žádosti uvedla, studuje a připravuje se na budoucí povolání. Z ekonomického hlediska je plně závislá na rodičích a proces její pracovní integrace nemohl a nemůže být plně završen, tudíž ani hodnocen.

Pracovní integrace je jednou z vazeb, které se hodnotí u žadatelky v rámci její komplexní integrace do české společnosti. Zahrnuje její vazby nejen rodinné a sociální, ale již zmiňované vazby pracovní, což v současné době z těchto objektivních (studijních) důvodů u žadatelky není možné dosáhnout. Lze na ni pohlížet jako na překážku, kterou nelze opomenout při hodnocení splnění podmínek, které zákon o státním občanství upravuje. **Ministr vnitra v daném případě konstatuje, že integrace žadatelky nebyla v současné době komplexně završena.**

Ministr vnitra se domnívá, že je naopak žádoucí a nutné hodnotit splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky v delším časovém kontextu a vazbách v rámci komplexní integrace žadatelky do české společnosti. Ministr vnitra neshledal v postupu správního orgánu I. stupně v daném případě pochybení. Ministr vnitra také konstatoval, že Ministerstvo vnitra napadeným rozhodnutím judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména pak usnesení rozšířeného senátu 6 A 25/2002 ze dne 25.3.2005, na kterou žadatelka odkazuje, nijak nezpochybnilo.

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplývaly žádné nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí

a nebyly žadatelkou uplatněny relevantní námitky, ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl, jak je uvedeno ve výroku, a to rozklad zamítnout.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

